ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Elektrárna Lešná s.r.o.,** se sídlem Nad Rozcestím 89, Zubří, zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2011, č. j. 8842/11-1200-506330, ve věci zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2011, č. j. 15 Af 161/2011 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým bylo s odkazem na § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a dále § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), zastaveno řízení o žalobě stěžovatelky pro nezaplacení soudního poplatku.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost vydaného rozhodnutí o zastavení řízení. V této souvislosti nejprve upozorňuje na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 29. 5. 2008, č. j. 5 Afs 147/2007 - 103, a ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, dostupné

na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), která se dle jejího názoru týkala případů s odlišnými skutkovými okolnostmi (placení soudního poplatku kolkovými známkami), a tedy není v nyní projednávané věci přiléhavou. Stěžovatelka dále podrobně rozebírá a porovnává právní úpravy obsažené v zákoně o soudních poplatcích pro civilní řízení a pro správní soudnictví, a to včetně relevantní judikatury Ústavního soudu (zmiňuje zejména nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, dostupný na http://nalus.usoud.cz). Konstatuje, že jí bylo známo procesní nebezpečí, že krajský soud bude za datum úhrady soudního poplatku pokládat až ten den, kdy došlo k připsání peněžní částky na účet soudu. Vzhledem k faktickým překážkám v podobě prostorové vzdálenosti od sídla soudu a rovněž časovému aspektu v podobě úředních hodin podatelny, resp. pokladny krajského soudu, však nebylo možné, aby zástupkyně stěžovatelky soudní poplatek zaplatila na pokladně soudu nebo kolkovými známkami, a tedy jí nezbylo než k platbě použít bankovní převod. Stěžovatelka se domnívá, že vzhledem k významu ústavně zaručeného práva na přístup k soudu a vzhledem k tomu, že fakticky soudní poplatek uhradila, by bylo vhodné přehnaně neulpívat na formalitách ohledně naplnění podmínek řízení, ale naopak hledat procesní cestu, jak v řízení dále pokračovat.

K právní kvalifikaci časového období mezi okamžikem doručení usnesení o zastavení řízení pro nesplnění povinnosti zaplatit soudní poplatek v soudem stanovené lhůtě a okamžikem skončení této povinnosti pak stěžovatelka uvádí, že z ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích lze existenci lhůty pro splnění poplatkové povinnosti dovodit. Pokud by však Nejvyšší správní soud setrval na svých závěrech obsažených v rozsudku č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, tj. nepovažoval by popsané časové období za zákonnou lhůtu, pak i v takovém případě je nutno za rozhodný okamžik pro splnění poplatkové povinnosti pokládat již okamžik provedení bankovního převodu, a nikoli okamžik připsání peněžní částky na účet soudu.

V závěru kasační stížnosti stěžovatelka poukazuje na nedostatečnost soudcovské lhůty určené k zaplacení soudního poplatku v délce pěti dnů, a to v souvislosti se závěry vyslovenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, a v usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2010, sp. zn. I. ÚS 2381/10. Stěžovatelka namítá, že lhůta v délce pěti dnů byla stanovena nepřiměřeně, a to zejména s ohledem na obvyklou zvýšenou zátěž administrativy společností a institucí, která je pravidelně spojena se závěrem roku, a taktéž s ohledem na následný pracovní útlum v době vánočních svátků. Stěžovatelka dále pokládá za nepřezkoumatelný přípis krajského soudu ze dne 9. 1. 2012, č. j. 15 Af 161/2011 - 23, kterým ji tento soud informuje, že za datum úhrady v případě bezhotovostního platebního styku pokládá den, kdy došlo k připsání částky soudního poplatku na účet soudu, a nikoli den, kdy došlo k pokynu peněžnímu ústavu k provedení předmětné platby.

Dle stěžovatelky je úpravou obsaženou v ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zakotvena v praxi neakceptovatelná nerovnost dvou skupin subjektů, a to účastníků občanského soudního řízení a účastníků domáhajících se soudního přezkumu správních rozhodnutí. Dle názoru stěžovatelky měl krajský soud z tohoto důvodu předložit věc k posouzení Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy České

republiky. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožňuje s právním názorem krajského soudu vysloveným v předmětné věci. Domnívá se, že řízení před krajským soudem nebylo stiženo žádnou vadou mající vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí a že toto rozhodnutí je řádně odůvodněno. Navrhuje proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Žalobou podanou u krajského soudu se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2011, č. j. 8842/11-1200-506330. Žaloba byla krajskému soudu doručena dne 7. 12. 2011, aniž by byl zaplacen soudní poplatek. Krajský soud proto usnesením ze dne 13. 12. 2011, č. j. 15 Af 161/2011 - 12, stěžovatelku (resp. její zástupkyni) vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč na účet soudu podle položky 18, bodu 2., písm. a) sazebníku soudních poplatků, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení předmětného usnesení, a rovněž stěžovatelku poučil o následcích nesplnění této povinnosti. Zároveň krajský soud zástupkyni stěžovatelky vyzval k doložení plné moci opravňující ji k zastupování stěžovatelky v soudním řízení. Výzva k předložení plné moci a k zaplacení soudního poplatku byla zástupkyni stěžovatelky doručena dne 13. 12. 2011, na což zástupkyně stěžovatelky reagovala pouze předložením plné moci krajskému soudu dne 19. 12. 2012. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek nebyl ve stanovené lhůtě uhrazen, krajský soud napadeným usnesením řízení o žalobě zastavil. Usnesení o zastavení řízení bylo stěžovatelce doručeno prostřednictvím její zástupkyně dne 30. 12. 2011, která téhož dne dala příkaz k úhradě soudního poplatku bankovním převodem. Ze záznamu o složení, založeného na č. l. 22 soudního spisu, vyplývá, že soudní poplatek byl připsán na účet krajského soudu dne 2. 1. 2012. V podání ze dne 9. 1. 2012, č. j. 15 Af 161/2011 - 23, pak krajský soud zástupkyni stěžovatelky sdělil, že takto provedená úhrada soudního poplatku byla učiněna až po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení (tj. po 30. 12. 2011), proto již nemůže mít na vydané usnesení o zastavení řízení jakýkoliv vliv.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Při posuzování důvodnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah:

Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc, je poplatníkem soudního poplatku ve věcech správního soudnictví ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, přičemž podle § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona vzniká poplatková povinnost za toto řízení podáním žaloby. Zaplacení soudního poplatku je právní skutečností, která se svými důsledky přibližuje

podmínkám řízení a která v konkrétních případech může vést k omezení práva na přístup k soudu. Zákon o soudních poplatcích nicméně umožňuje předejít následkům nezaplacení soudního poplatku v podobě zastavení řízení tím, že navrhovateli dává možnost zaplatit soudní poplatek na základě výzvy soudu ve lhůtě stanovené soudem podle § 9 odst. 1 a 2 zákona o soudních poplatcích, případně jej zaplatit ještě předtím, než usnesení o zastavení řízení nabude právní moci (§ 9 odst. 7 téhož zákona).

V souladu s ustanovením § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích soud, který usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku vydal, jej zruší, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. Ustálená judikatura Ústavního soudu (srovnej např. nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, dostupný na http://nalus.usoud.cz) a správních soudů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, publikovaný pod č. 2328/2011 Sb. NSS) v této souvislosti dovodila, že poplatkovou povinnost lze dodatečně splnit nejpozději týž den, kdy došlo k nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tj. kdy došlo k doručení usnesení o zastavení řízení poslednímu z účastníků řízení.

Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti rovněž opakovaně judikoval, že lhůtu, kterou soud stanoví ve výzvě pro zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, je nutno považovat za tzv. soudcovskou lhůtu, jejímž smyslem je vymezení času pro provedení procesního úkonu (k tomu srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. II. ÚS 318/2000). Jak ovšem Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozhodnutí ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, publikovaném pod č. 2328/2011 Sb. NSS, uvedené závěry nelze vztáhnout na ustanovení § 9 odst. 7, větu první, zákona o soudních poplatcích, neboť stanovení povinnosti soudu zrušit usnesení o zastavení řízení, jestliže účastník zaplatí poplatek dříve, než toto usnesení nabude právní moci *„není možné vůbec považovat za určení lhůty, a to ani zákonné. Každá lhůta, jako konkrétně vyjádřený časový úsek, musí být určena jejím počátkem a koncem; v případě citovaného ustanovení však zcela chybí specifikace skutečnosti, která by stanovila počátek lhůty, stejně jako určení její délky. Proto nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení nelze považovat za konec lhůty (a to ani lhůty stanovené přímo tímto zákonným ustanovením, ani za konec jaksi fakticky protažené lhůty soudcovské stanovené dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích)“*.

Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit se od shora citovaných závěrů ani v nyní posuzované věci. Argumentaci stěžovatelky opírající se o analogické použití § 40 odst. 4 s. ř. s., z něhož stěžovatelka následně dovozuje, že rozhodným okamžikem pro splnění poplatkové povinnosti dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích je již okamžik pokynu k bankovnímu převodu, Nejvyšší správní soud neshledal správnou. Pokud stanovení povinnosti soudu zrušit usnesení o zastavení řízení, jestliže účastník zaplatí poplatek dříve, než toto usnesení nabude právní moci, není možno ve smyslu shora citovaného rozhodnutí vůbec pokládat za určení lhůty, pak logicky ani není možná aplikace ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s., podle kterého je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty zasláno soudu prostřednictvím držitele poštovní licence (popř. předáno orgánu, který má povinnost je doručit).

Nejvyšší správní soud si musel vzhledem k uplatněným stížním námitkám v projednávané věci zodpovědět otázku, kdy (jakým okamžikem) je splněna poplatková povinnost v případě úhrady částky soudního poplatku provedené prostřednictvím bezhotovostního bankovního převodu. Zákon o soudních poplatcích ani soudní řád správní tuto otázku výslovně neupravují, dosavadní judikatura soudů se týká pouze problematiky úhrady soudního poplatku v hotovosti či kolkovými známkami (srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 1998, sp. zn. II. ÚS 310/97, publikovaný pod č. 61/1999 Sb. n. u. US, týkající se platby učiněné poslední den hotovosti na pokladně soudu; či výše citovaný rozsudek ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, publikovaný pod č. 2328/2011 Sb. NSS, podle kterého je okamžik zaplacení soudního poplatku určen teprve znehodnocením kolkové známky soudem, i kdyby podání obsahující kolkové známky bylo držiteli poštovní licence předáno včas). Účastník řízení však může poplatkovou povinnost splnit také bezhotovostním převodem, tj. tak, že příslušnou peněžní částku poukáže na účet soudu. Převody peněžních prostředků prostřednictvím bank (resp. jiných osob či institucí provádějících nebo zprostředkovávajících převody peněz), se řídí zákonem č. 284/2009 Sb., o platebním styku.

Zákon o soudních poplatcích v ustanovení § 9 zákona o soudních poplatcích upravuje následky nezaplacení poplatku, přičemž zásadním v nyní posuzované věci je ustanovení § 9 odst. 7 tohoto zákona, podle kterého soud, který usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku vydal, jej zruší, je-li poplatek *zaplacen* ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. Zákon o soudních poplatcích neobsahuje výslovnou právní úpravu, která by určovala, kdy nastává okamžik splnění poplatkové povinnosti v případech, že se účastník řízení (resp. jeho zástupce) rozhodne uhradit soudní poplatek bezhotovostním převodem prostřednictvím peněžního ústavu. V případě takto zvoleného způsobu platby je tedy stěžejním výklad pojmu *zaplacen,* užitý zákonodárcem při formulaci jednotlivých pravidel obsažených v ustanovení § 9 (tedy nejen v jeho odst. 7) zákona o soudních poplatcích.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pojem *zaplacen* je nutno vykládat ve smyslu hmotněprávním, tj. že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. Až v tomto okamžiku je totiž bez dalšího postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně soudní poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil. Do doby, než je částka připsána na účet soudu, je nejisté, zda účastník řízení požadovanou částku na účet soudu skutečně odeslal a zda vůbec bude tato částka na účet soudu poukázána. Tento výklad odpovídá významu, který je pojmu *zaplacen* obecně přisuzován, tj. faktické dispozici příjemce uhrazenou peněžní částkou. Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. „záznam o složení“, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu.

Nejvyšší správní soud se tedy neztotožňuje s názorem stěžovatelky obsaženým v kasační stížnosti a oproti němu naopak pokládá za den platby u bezhotovostního platebního styku den připsání této platby na účet soudu. Samotný převod peněžní částky

jde na účet a riziko účastníka řízení, přičemž v případě pochybení při provádění platební transakce má účastník řízení k dispozici prostředky ochrany dle zákona o platebním styku. Uvedené závěry jsou v souladu také s dřívější judikaturou Nejvyššího soudu, který ve svém rozhodnutí ze dne 22. 8. 1996, sp. zn. 2 Cdon 487/96, publikovaném pod č. 8/1998 SoJ., vyslovil: *„Pro úvahu o tom, zda byl uhrazen soudní poplatek za řízení, nejsou rozhodující okolnosti, které způsobily, že poplatníkem poukázaná částka na účet příslušného soudu nedošla“.* Nepřímo pak Nejvyšší správní soud shora uvedené závěry potvrdil také v rozhodnutí ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 As 6/2011 - 117, dostupném na www.nssoud.cz., ve kterém při líčení skutkových okolností této konkrétní věci vycházel ze skutečnosti, že k zaplacení soudního poplatku prokazatelně došlo okamžikem připsání částky na účet soudu, a nikoli podáním příkazu k úhradě.

V projednávané věci byl soudní poplatek bez pochybností připsán na účet soudu dne 2. 1. 2012, tj. až poté, kdy usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nabylo právní moci (30. 12. 2011). Krajský soud, který toto usnesení vydal, je již proto nemohl podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zrušit a vydat v této věci jakékoli další rozhodnutí, neboť mu v tom bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté. Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nabylo právní moci dne 30. 12. 2011 a tento den byl také posledním dnem pro zaplacení soudního poplatku. Posledním okamžikem tohoto dne poplatková povinnost zanikla, a obsah sdělení krajského soudu ze dne 9. 1. 2012, č. j. 15 Af 161/2011 - 23, je v souladu s právním i skutkovým stavem projednávané věci.

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení námitky stěžovatelky týkající se přiměřenosti lhůty poskytnuté k dodatečné úhradě soudního poplatku, která byla stanovena v délce pěti dnů. Jak bylo uvedeno výše, jedná se o lhůtu soudcovskou, jejíž délka závisí výlučně na úvaze konkrétního ve věci konajícího soudce. V posuzované věci byla stěžovatelce k dodatečnému splnění poplatkové povinnosti poskytnuta pětidenní lhůta, a to na základě výzvy, která byla zástupkyni stěžovatelky doručena dne 13. 12. 2011. Z předloženého spisového materiálu však vyplývá, že krajský soud přikročil k vydání usnesení o zastavení řízení až dne 30. 12. 2011, po celou tuto dobu měla stěžovatelka možnost soudní poplatek uhradit. Pětidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku se tak fakticky prodloužila téměř o další dva týdny, což se z pohledu Nejvyššího správního soudu jeví jako prostor dostatečný k tomu, aby se advokátka se stěžovatelkou dohodla na úhradě soudního poplatku a tuto povinnost splnila. Ani takto uplatněnou kasační námitku tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodné též námitky zástupkyně stěžovatelky, podle kterých by měl soud zohlednit možné prostorové a časové překážky (vzdálenost sídla zástupkyně stěžovatelky od sídla soudu a úřední hodiny soudu), i problémy organizačního či personálního charakteru související se zvýšenou zátěží a následným pracovním útlumem v době vánočních svátků. Povinností advokáta vyplývající přímo ze zákona je všestranná ochrana práv a zájmů jeho klienta, kterou musí spolehlivým způsobem zajistit kdykoli v průběhu vedeného soudního řízení. Platební nekázeň projevující se nezaplacením soudního poplatku ihned při podání žaloby ve správním soudnictví je sama o sobě nežádoucím jevem, mj. z toho důvodu, že soudy zatěžuje v jejich rozhodovací činnosti. Pokud pak účastník řízení v této nekázni pokračuje i přes výzvu

soudu a přes upozornění na s tím spojené procesní důsledky, jedná se o jednání, za které nutně musí nést procesní odpovědnost. V projednávané věci je navíc zřejmé, že zástupkyně stěžovatelky reagovala dne 19. 12. 2011 na výzvu soudu k doložení plné moci, z čehož vyplývá, že i v tomto období byla přítomna na svém pracovišti a plnila pracovní povinnosti.

Nejvyšší správní soud na tomto místě podotýká, že právní úpravu placení soudních poplatků je ve vztahu k účastníkům řízení možno hodnotit jako značně benevolentní. Povinnost zaplatit soudní poplatek je spojena již se samotným podáním návrhu k soudu, přičemž ve správním soudnictví se jedná o pevnou částku, o jejíž výši nejsou pochybnosti. Zákon však nesplnění této povinnosti nepostihuje žádnou sankcí, naopak stanoví povinnost soudu v takové situaci vydat výzvu k jeho úhradě a řádně účastníka řízení poučit o následcích nedodržení této povinnosti. Pokud účastník řízení ani na základě takové výzvy soudní poplatek neuhradí, dává mu zákon další (v pořadí tedy již třetí) možnost soudní poplatek zaplatit nejpozději do právní moci usnesení o zastavení řízení. Stěžovatelka, resp. její právní zástupkyně, tak měla dostatek času k tomu, aby poplatkovou povinnost splnila, a pokud tak neučinila, musela si být vědoma negativních důsledků, které jí toto jednání může přivodit.

V závěru kasační stížnosti stěžovatelka upozorňuje na ústavní aspekt právní úpravy obsažené v § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, která dle jejího názoru zavádí do praxe neakceptovatelnou nerovnost účastníků občanského soudního řízení a účastníků soudního řízení správního. Ani s touto kasační námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

Nejvyšší správní soud předně poukazuje na závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, v němž Ústavní soud podrobně rozebral změnu právní úpravy obsaženou v § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, k níž došlo v důsledku vytvoření nového systému správního soudnictví, a zabýval se rozdíly v právní úpravě poplatkové povinnosti ve správním soudnictví a v občanském soudním řízení, které sledují zásadní odlišnost jednotlivých opravných prostředků. Nejvyšší správní soud k tomuto konstatuje, že zatímco v občanském soudním řízení je opravným prostředkem proti rozhodnutím prvostupňového soudu odvolání, přičemž jeho podáním se odkládá právní moc napadeného soudního rozhodnutí, ve správním soudnictví je situace odlišná. Opravným prostředkem, a to opravným prostředkem mimořádným, je zde kasační stížnost směřující proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí. Úpravu poplatků pro občanskoprávní řízení tedy nebylo a není možno vzhledem k uvedeným zásadním rozdílům pro oblast správního soudnictví vůbec přijmout a použít. Dle závěrů obsažených v citovaném nálezu Ústavního soudu je pak poplatková povinnost i v jiných právních řádech běžnou podmínkou vydání meritorního rozhodnutí, a to podmínkou ve smyslu čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod ústavně konformní.

Poukazuje-li stěžovatelka v kasační stížnosti na nezákonnost postupu krajského soudu, který dle jejího názoru měl věc kvůli pochybnostem o ústavnosti právní úpravy předložit k posouzení Ústavnímu soudu, je nutno konstatovat, že posouzení souladu zákona s ústavním pořádkem a z toho plynoucí oprávnění přerušit řízení a předložit Ústavnímu soudu návrh dle čl. 95 Ústavy je autonomní pravomocí každého soudu, do

které Nejvyšší správní soud není oprávněn zasahovat. I pokud by Nejvyšší správní soud odlišně od krajského soudu vyhodnotil, že předmětné ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem, nemohla by tato skutečnost vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu, nýbrž k tomu, že Nejvyšší správní soud by sám věc předložil k posouzení Ústavnímu soudu (v podrobnostech srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 9 Afs 27/2011 - 68, dostupný na www.nssoud.cz). Jak je výše uvedeno, Nejvyšší správní soud považuje ustanovení zákona o soudních poplatcích aplikovaná v projednávané věci za ústavně konformní.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelkou v kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu